

I denne Forbindelse vil jeg nævne som det, jeg anser for om end ikke det eneste saa det bedste Skatteobjekt, at man maa gøre sig fortrolig med Tanken om Nødvendigheden af at komme til en Forhøjelse af Formue- og navnlig af Indkomstskatten. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at det temmelig sikkert vilde være heldigt, om de skatteydende Borgere i Samfundet havde Følelsen af, at sammen med Stigningen i Kravene om, at Statskassen stadig skal tage større og større Part i de Byrder, som de sociale Reformers paalægge Samfundet, følger ogsaa en Stigning af Skatterne. Det vilde være ret heldigt, om vi kunde naa — om det end er noget, der ikke kan naas i Løbet af et eller to Aar — ogsaa paa Statens Omraade til det, som vi have kendt i mange Aar i Kommunerne, hvor vi Aar efter Aar have gaaet til dels i al Almindelighed at forhøje Formue- og Lejlighedsskatten, for Købstædernes Vedkommende Skatteprocenten, og yderligere navnlig for Landets Vedkommende have gaaet til at tage en stedse større Part af den Indkomst. Kommunen skal have, paa Formue og Lejlighed i Stedet for at lægge den over paa Kommunens andre Indtægtskilder, som væsentlig ere de faste Ejendomsskatter. Jeg tror, det vilde være overordentlig heldigt for Statskassen og den finansielle Styrelse i al Almindelighed, om vi ogsaa her kunne til en vis Grad naa til at ansætte Indtægterne af Formue- og Indkomstskatten i Forhold til den Udgift, som forventes at ville blive at afholde som Følge af de Krav, der med stedse stigende Styrke stilles til Statskassen. Det maa jo erindres, at vi ikke paa langt nær ere færdige med Gennemførelse af Reformen, der stille Krav til Statskassen. Jeg behøver blot at minde om, at vi for et Par Dage siden have faaet omdelt en Betænkning angaaende Arbejdsløshed. Ærede Medlemmer, som have set blot Begyndelsen af Betænkningen med Udkastet til Lovforslaget fra Kommissionen, ville have set, at man ogsaa der er inde paa det samme, nemlig, at det er Staten, der skal tage sin store Part, for ikke at sige næsten hele Udgiften ved den Støtte, der fra det offentlige Side skal ydes i Anledning af Arbejdsløshed. Saaledes kunde jeg nævne en hel Række Ting. Jeg nævner det blot, for at man klarere skal kunne se, at man ikke med nogen Ret kan forvente, at Statsindtægterne skulle være stigende i samme Forhold, som Udgifterne stige, medmindre man vil gaa til en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten.

Jeg skal i øvrigt ikke indlade mig paa at spaa noget om, hvorledes den finansielle Stilling vil blive. Det er i Almindelighed vanskeligt og dobbelt vanskeligt, naar vi staa umiddelbart foran en Revision af Toldloven. Hvilken Indflydelse denne Revision vil faa paa den finansielle Stilling, er det selvfølgelig umuligt paa Forhaand at dømme om, men jeg tør vist gaa ud fra, at forudsat det bliver den nuværende Regering og det nuværende Flertal, der faa Æren af gennemføre en ny Toldlov, vil dennes Gennemførelse snarere bidrage til, at det bliver mere nødvendigt at gaa til en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten end til det omvendte.

Jeg skal indskrænke mig til disse Betragtninger, idet jeg anbefaler Tinget at stemme for det Finanslovsforslag, der nu foreligger til Vedtagelse, stemme for det, fordi det baade i sig selv er en Finanslov, som det er fuldt forsvarlig at byde Regeringen at administrere med, og ogsaa fordi der i selve dette, at vi give Regeringen denne Finanslov at administrere med, ligger en Tilkendegivelse af, at vi ønske, at Regeringen skal fortsætte med sin Administration ogsaa paa det finansielle Omraade.

K. M. Klausen: I det store og hele ligner denne Finanslov sine Forgængere. Paa Finansloven saavel som paa den øvrige Lovgivnings Omraade mærker man ikke ret dybe Spor af Systemskiftet. Det er Højres Tanker, Højres Ønsker og Højres Villie, som endnu i alt for høj Grad ere raadende paa Finansloven. Paa Indtægts-siden er der en enkelt Post, som aldeles dominerer. Af de 85 Mill., som Statens Indtægter ere anslaaede til, udgør alene Indførselstolden for sig over 36 Mill. Saaledes var det i Højres Dage, og saaledes er det blevet ved at være i de 5 Aar, Venstre har siddet ved Magten, og det til trods for alle Venstres Løfter og Forsikringer om at arbejde hen til at skaffe Befolkningen Lettelser i Toldskatterne. Venstre vedtog en Gang her i Tinget en Lov om, at Toldindtægterne maatte aldrig stige over 24 Mill. Nu sidder Venstres Finansminister og opkræver en Toldindtægt, som er over 36 Mill. Det har været et tomt Løfte, et dødt Ord, som Venstre den Gang udtalte. Det er jo Smaafolks Livsfor-nødenheder, deres Mad og deres Drikke, deres Klæder og deres Brændsel, som give denne store Indtægt i Statskassen. Jeg kan ikke forstaa, at en Finansminister som den nuværende, der kalder sig Venstremand og kan henpege paa en saa ra-